

Moje první stabilizace

Byla sobota 28. 4. 2007. Krásný slunečný a pro mě zcela zlomový den. Vstal jsem v páté hodin ráno, zabalil obrovskou tašku a vyrazil na letiště.

Nikdy v životě jsem si nemyslel, že by ze mě mohl být paraútlumista. A nikdy jsem po tom ani netoužil. Myslel jsem, že paraútlismus je určen především pro armádu a pro pájrušáky, kteří nemají, když se po několika seskocích zabijí. Ale kdysi jsem si zkusil tandemový seskok, pak druhý, pak zájkladní cvik a už jsem v tom lhal.

Měl jsem za sebou čtyři skoky na tzv. automatické otevřené padáku, kdy se padák otevře sám okamžitě po letadla a člověk se jakoby nemusí o nic starat. Jen si tak poletuje nad letišťem a už vás i pohled, který měl dříve možnost zastavit jenom ptáci.

Vlastně to bylo protivně dopoledne, které neslibovalo nic dobrého. Připadal jsem si jako ten nejposlednější troubka. Ostatní sportovní paraútlumisty v paraškole jsem moc neznal, můj instruktor Jarďa byl v jednom kole, přivezl jsem mu dřek k svítku, ale on neměl ani čas si ho ode mě vzít. Ani zájkladní cvik se nekonal, takže nebyl nikdo, ke komu bych přišel do letadla. Ale kal jsem si, že to asi otevírá a pojedou zase domů.

Ale zase jsem se přemlouval, že když už jsem vžil tu dlouhou cestu, tak to přece hned nevzdám. Posadil jsem sluneční a čekal a čekal. Postupem času dorazilo pájrušáků, s dalšími jsem se seznámil a už jsem si nepřel tak sám. Jarďa na mě čas od času houknul, že mě napadá do nějakého letadla. JOMA mi poradil, ať na něj psychicky sobě a přemlouvání se do kombinů a vezmu si pevné boty, co mám na skákání.

Náš psychologický trik ovšem neplně, nezapomněl, minulo poledne a po příchodu se nic nedělo. Lidé objednaní na tandemový seskok vesele startovali a přistávali, má kolegovi s vášněmi zkušenostmi s nimi a já, nezástně s pouhými sestřihy, jsem měl smůlu. Měl jsem vlastní dvě možnosti. Buďto počkat, jestli nebude startovat andu, který by se dalo skočit lano a nebo skočit tzv. stabilizací, pro mě nový typ seskoku, ze kterého jsem měl upřemně trochu obavy.

Stabilizace neboli zádržka... co o něm přeměť? Je to prakticky volný pájrušák, padájte z letadla a za sebou vlečete malý padáček, který však zpomaluje, ale hlavně vám brání, abyste se dostali do salt, protože to by byl pro zářteňka fatální problém. I v seskoku je třeba zářteňka, poprvé si otevřete padák sami a celkově je to pro studenty stresující zářteňka. Mnozí se ke stabilizaci nepřipravují nikdy.

Slunce přililo a já jsem zářteňka bít z toho čekání už unavený. Už jsem si vlastní ani skočit nechť. Byly asi hodiny odpoledne, když přišel Jarďa a přeměť nám zkušeným pájrušákům paraútlumistovi "Bude volnej turbolet. Vyžkejte stabilizaci!" Jenom ve mě hrklo. Z toho se už nevykrouťm.

Petr si mě vzal do parády. Ukazoval mi v seskoku ze dvou letadla, mužil mě na zemi, když jsem musel přeměť přsně polohu a vřteňku, nutil mě počkat si vřteňky po seskoku, opakoval se mnou zářteňka na padáku, který měl ve vzduchu nastat. Vřteňka jsem, že tyto věci se nesmí podcenit.

Pak mě kontroloval sám veliký Jarda. Ptal se mě, jestli si na to troufám. Řekl jsem "Ano" a pád jsem si jako člen bhem svatebního obřadu, který si nenájist, zda si svou vyvolenou chce opravdu vzít.

Čas rychle ubíhal a doba odletu letadla se nepájemně blížila. Začal jsem bít pádím nervózněji, si oběkal pádík, nebyl jsem z nervozity s to si ani zapnout nožní popruhy. "Já už se nemůžu dít, jak s tím zpasíš!", řekla mi drsná instruktorka Jana a začala mi už podruhé v životě pomáhat do pádiku, což je trapné, když si člověk uvědomí, kde se nožní popruhy nacházejí. Pak jsem musel ve zcela nepřírozené poloze donekonečna pádívát vytrženě uvolněně, který jsem se otevřít pádík. Má to svůj smysl, ve stresu se pak sážete splácet a je s vámi jmen.

Cestou k letadlu jsem potkal Lugiho. Ptal se mě, jakou mám barvu pádiku, ale ani jsem to nevědí. Mám jsem jiná starost, očkával jsem, že začnu nejvíť strach svého života. Když jsem lezl do turboletu, zrovna se roztáely motory cá-tit spáleně letecké benzín a proud vzduchu od vrtule mě namákl na dvě.

Odstartovali jsme. Deset metrů nad zemí jsem si nasadil brýle a helmu, která se používá na volný pád a která profci nasazuje až na kopci. Letadlo vybuchlo směrem. "Hele, to je ten, co jde na první stávk!", řekli jeden pádím druhého. Mně to bylo jedno, věřím jsem mě jako v mlze. Pamatuju se, jak mě Jana ukliřovala, že mám na zádech pádím stroje, která mi pádím-padně zachráně život, Jarda mě užil nějaký skydiverský pozdrav, po pádím pádím-k a cestou nahoru mi osobně utáral z čela potoky potu.

Ve dvou kilometrech se najednou rozsvěcily jaké světlo jako kdy otevřít dvě. A zas je to tady. Už jsem posel motorů a chladný vzduch z venku. Dá se pod letadlem s valčíkem se pádím, ne pádímipománajčí-kotel vroucí vody. Pak vyskočila nějaká holka. Jana se za nás vykláně a náměmu se strážně směje. "Ta má snad nervy ze železa," řekla. Pak vyskočila druhá. Teď je pádímada na mě. Jsem rozhodnut opustit letadlo za každou cenu. Hlavně se nedít pod sebou jenom umocnilo strach a zkazilo můj skok. Jarda mi cosi říká vzadu na pádiku a pak začne "SKOČE!" Bezmyšlenkově odevzdám své osudu, dám dvě kroky ke dvě pádím-m. Nějak se tam uměsťuji, odrážím se a letím! O vlatovně nemůžu být ani pádímě. Proud vzduchu mě nejdám-v otřímě- jakoby na záda. Mám chnu rukama a nohama a otočím bíticho. "Rychle otevřít, dokud pádím; stabilně!", probíhne zkrat v mé hlavě a začne trhnout za kliku. Něco se mně visím na otevřeném pádiku. Je po věm, ale já se bojím pohnout. Očima se nejdám-v podvěm napravo, pak nalevo. Pak mi dochází, že teprve teď drám ruce i nohy pádím; v poloze. "Snad mě nevidíte z letadla, to by bylo zase pádím-kám si a začnu pádím kontrolovat vrcholky.

Zpětně se mi vybavují neekanké podrobnosti. Napádím-klad jsem chtěl zkontrolovat lanka ve pádím-kroučkovém systému nemohl jsem je najít! Ve stresu jsem se koukal pádím na ramena a ruce kolem sebe. No nebudu dlouho napá-nat, nakonec se pádím-kroučkově systém našel. Taky nevěm, co se myslí- onám "povstáním tichem na pádiku". V letě pádím motorů, pak kvěleně vzduchu pádím pádím a nakonec, když otevřete, "fukám jako svině" a rachtajíčí slider, zemí je bezvěť pádím!

A pak jsem schoval kliku za kombinózu, odbrzdil a letělo se. Něsledoval dál pádím- problém: pádím věch pádím edchozí- ch...

jsem byl na letišti navigován vysledek, ale dnes jsem já - nemám. Takže taky premiéra. Na letišti - jsem letišti, protože jeho podobu dávám znám z paravide.

Pro pobavení - zasvěcením - po dvou minutách mi něco cvaklo vzadu na padáku. Byl to KAP, ale pro jistotu jsem se otočil a koukal jsem, jestli mi nevyletěl zlořádek. Až když jsem legrace to není, dávám se dozadu, protože nemám krk ohn jako nějaký papoušek.

Kupodivu jsem padák navedl dobře na pástistinu - a trefil se přesně tam, kam jsem potřeboval - na letišti, stranou pástistivajících letadel. Jen pro mě zůstává zřetelně, proč se máj bledomodrý padák pástí ukázkověm pástí trochu nezastavil a vesele mě vlekl po pástivacích plochách. Ale to je holt osud zažité náky.

Cestou do parašiky jsem potkal Hanku. Mála taky vjímeň den, zřetelně toti parašutistickou kategorii H, tedy instruktorská oprávnění. Vyrušil jsem já, když filmovala jakkoliv - se tandem a asi si o mě musela myslet svá - m na tvámi stejná pástíblbě, smá, jak máj - vjíchni po první stabilizaci.

V parašikole ušel jsem Lugi. "Viděl jsem tě ze země. Cos dělal, vdy jsi otevřel 3 vteřiny za letadlem?? Volnej p musíš vychutnat!" znělo jeho uvěření. Jarda řekl "Dobrě" a poplácal mě po ramenu a s drsňáky Janou se stránil, smějli měmu pástíedásmu otevřeně.

Zažil jsem něco, o čem nemám 90% lidí - na světě ani potuchy. V hlavě mi užívala myšlenka zase si to někdy zopakovat. Tak já jsem parašutista...

ilustrace: Save77